

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **T.D.G.**, narozena dne ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, místo pobytu v ČR: ...
zastoupena: Mgr. Petr Václavěk, advokát, Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2018 č. j. MV-36645-5/SO-2018

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 4. 2018 č. j. MV-36645-5/SO-2018 a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 1. 2018 č. j. OAM-2867-11/ZR-2017, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 4.114 Kč, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2018 č. j. MV-36645-5/SO-2018 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční orgán“), ze dne 26. 1. 2018 č. j. OAM-2867-11/ZR-2017 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla dle ust. § 46a odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „správní řád“), zrušena žalobkyni platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území, a zároveň byla žalobkyni stanovena lhůta 30 od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

Žalobní body

2. Žalobkyně namítala, že se správní orgány nezabývaly hlubším zkoumáním trestního příkazu; neposoudily závažnost a společenskou nebezpečnost, kterou její trestné jednání dosahovalo (žalobkyně byla odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu, za který jí byl uložen trest odnětí svobody v délce 6 měsíců s podmíněným odkladem na 18 měsíců). V této souvislosti žalobkyně rovněž namítala, že správní orgány nevzaly v potaz evropské právo (Směrnici Rady 2003/86/ES). Dle této směrnice není odsouzení pro trestný čin samo o sobě důvodem pro zrušení pobytu (čl. 6 a 16). Podle bodu 14 preambule může pojem veřejného pořádku zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu. Žalobkyní spáchaný trestný čin je však přečinem a není tedy tak závažný, aby mohl být žalobkyni pobyt zrušen (žalobkyně v této souvislosti odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012 č. j. 7 As 6/2012-29). Zrušení pobytu za účelem sloučení rodiny by se mělo dle žalobkyně vykládat v souladu se směrnicí. Odůvodnění správního orgánu, že veřejný zájem v daném případě převažuje nad zájmem jednotlivce je nedostatečné a nepřezkoumatelné. Dle názoru žalobkyně je v daném případě jasné, že se nedopustila jednání, které by dosáhlo takové intenzity závažnosti a nebezpečnosti, že by zavedlo důvod pro zrušení jejího pobytového oprávnění, a správní orgány pochybily, pokud se nezabývaly okolnostmi případu, např. závažnosti předmětného skutku.
3. V další žalobní námitce žalobkyně namítala nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života nesprávně nezkoumaly a odkázaly na nepřipadnou judikaturu (např. ve 2 Azs 147/2016-30 se jednalo o věc, kde byl uložen trest odnětí svobody 6 let nepodmíněně – tedy závažnější trestný čin). Žalobkyně odkazovala na rozhodnutí, ze kterých vyplývá povinnost zkoumat přiměřenost (1 Azs 81/2016-33, 6 Azs 422/2017-29, 6 Azs 201/2016-46). Žalobkyně ke svému rodinnému životu uvedla, má v ČR manžela a nezletilou dceru (v době podání žaloby byly dceři 4 roky), která žije od narození v ČR.

Vyjádření žalované

4. Ve vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby soud žalobu zamítl. Žalovaná k otázce přiměřenosti ve svém vyjádření odkazovala na

pozměňovací návrh č. 990 k zákonu č. 222/2017 Sb., který reflektoval roztržštěnou judikaturu Nejvyššího správního soudu ve vztahu k posuzování přiměřenosti, a ze kterého vyplývá, že správní orgány by se měly přiměřeností zabývat pouze tam, kde to zákon o pobytu cizinců výslovně stanovuje.

Jednání před krajským soudem

5. Účastníci při jednání setrvali na tvrzeních uvedených v žalobě a ve vyjádření k žalobě. Zástupce žalované dále uvedl, že Úmluva o právech dítěte nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě, naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít, a v takové situaci požaduje zabezpečit pravidelné ústní kontakty. Ty mohou být dle žalované zabezpečeny i jinak, než udělením povolení k dlouhodobému pobytu.

Posouzení věci krajským soudem

6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
7. Žaloba je důvodná.
8. Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí ve věci následující právně významné skutečnosti. Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny vydaného dne 28. 3. 2015. Dne 20. 10. 2017 zahájil správní orgán I. stupně správní řízení o zrušení povolení k pobytu. Jedním z podkladů pro rozhodnutí, kterým byl žalobkyni zrušen dlouhodobý pobyt za účelem sloučení, byl trestní příkaz Okresního soudu v Domažlicích ze dne 15. 9. 2017 č. j. 1 T 128/2017-88, kterým byla žalobkyně uznána vinnou, že dne 24. 8. 2016 v Domažlicích, na Městském úřadu Domažlice předložila v úmyslu získat živnostenské oprávnění pro živnost Pedikúra a manikúra osvědčení o rekvalifikaci ze dne 4. 6. 2012, které měla vydat společnost DTO CZ, s.r.o., potvrzující, že žalobkyně absolvovala v době od 11. 4. 2012 do 4. 6. 2012 vzdělávací program „Manikúra a pedikúra včetně nehtové modeláže“, když absolvováním kurzu by žalobkyně splnila požadavek odborné způsobilosti pro řemeslnou živnost Pedikúra, manikúra podle § 21 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenský zákon, přičemž žalobkyně toto osvědčení předložila, ačkoliv věděla, že se uvedeného vzdělávacího programu nezúčastnila a osvědčení o rekvalifikaci, které předkládá, není pravé, tedy užila padělanou veřejnou listinu jako pravou, čímž spáchala přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1, alinea první tr. zákoníku a byla odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Na základě této skutečnosti správní orgán I. stupně povolení žalobkyně k pobytu zrušil. Ve vztahu k posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně správní orgán uvedl, že vzhledem k dikci zákona nebylo povinností přiměřenost dopadů posuzovat.
9. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaná při posuzování důvodnosti odvolání rovněž vycházela z výše uvedeného trestního příkazu a zabývala se jednotlivými námitkami žalobkyně, která namítala nezákonnost rozhodnutí a zdůrazňovala, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s ust. §68 odst. 2 správního řádu, neboť toto ustanovení

obsahuje dva důvody, pro které je možné platnost povolení k pobytu zrušit, avšak z výroku není patrné, který zákonný důvod byl použit. Žalovaná k tomu uvedla, že tato námitka není důvodná, neboť rozhodnutí bylo vydáno na základě zákonné dikce a praxe soudů. Žalovaná se rovněž zabývala tím, zda je možné, aby bylo povolení k pobytu zrušeno z důvodu, že byla žalobkyně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu, a došla k závěru, že správní orgán I. stupně v tomto směru nepochybil. Žalovaná rovněž konstatovala, že v daném případě naráží soukromý zájem žalobkyně na zájem veřejný a že veřejný zájem jednoznačně převažuje nad zájmem jednotlivce, neboť je ve veřejném zájmu, aby se na území České republiky zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují a ctí její zákony a jejichž pobyt není v rozporu se zájmy České republiky. Žalovaná dále odkázala na nález Ústavního soudu č. j. IV. ÚS 462/03 ze dne 21. 11. 2013, dle kterého je svrchovaným právem každého státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na jeho území. Právo pobývat na území cizího státu v žádném případě není možno kvalifikovat jako základní lidské právo každého člověka. K přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaná se žalovaná vyjádřila shodně jako správní orgán I. stupně, tedy že v daném případě není povinností správních orgánů tuto otázku posuzovat.

10. S jednotlivými žalobními námitkami uplatněnými v žalobě se soud vypořádal následovně. Námitku, že správní orgány při aplikaci ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nehodnotily závažnost žalobkyní spáchaného trestného činu, přestože tato povinnost vyplývá ze Směrnice Rady 2003/86/ES, považuje soud za nedůvodnou. Podle **§ 46a odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců** *zruší ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu*. Ustanovení ve znění, v jakém je koncipováno, nedává správnímu orgánu možnost jakéhokoliv správního uvážení, například, jak namítá žalobkyně, s ohledem na závažnost trestného činu či okolnosti jeho spáchání či výši uložených trestů. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že při střetu práva na ochranu rodinného života cizince a veřejného zájmu na ochraně společnosti provedl v případě spáchání úmyslné trestné činnosti test proporcionality již zákonodárce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019 č. j. 5 Azs 88/2018-32).
11. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2008 č. j. 7 As 21/2008-101, který se zabýval obdobnou úpravou zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů v případě pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, uvedl, že: „V daném případě dochází ke střetu práva na ochranu rodinného života stěžovatele a veřejného zájmu na ochraně společnosti. S ohledem na znění ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že zákonodárce považoval za nutné pro ochranu tohoto veřejného zájmu stanovit jako jednu z podmínek udělení a prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu a jako důvod ke zrušení tohoto povolení, aby se jednalo o cizince, který nepáchá úmyslnou trestnou činnost. Je tedy otázkou, zda by při uplatnění principu proporcionality obstál vedle práva stěžovatele na ochranu rodiny veřejný zájem, kterému je třeba dát přednost. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tento test provedl již zákonodárce při přijímání této zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území České republiky nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli tedy představovat byť jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života.“. Přestože shora uvedené závěry byly vyřčeny pro použití ust. § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, je zdejší soud toho názoru, že je lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc, ve které byl aplikován § 46a odst. 1 citovaného zákona. Nejvyšší

správní soud v uvedeném rozsudku dále dovodil, že výjimkou z výše uvedených závěrů by byla situace, kdy by zásah do života cizince dosahoval takové intenzity, u které by bylo třeba zvažovat zmírňující správní uvážení či neaplikaci konkrétního právního předpisu. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud při aplikaci § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek ze dne 27. 1. 2012 č. j. 8 As 34/2011-85).

12. Z výše uvedeného tedy plyne, že správní orgány samy o sobě nemohou při aplikaci ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců posuzovat, který spáchaný úmyslný trestný čin je více či méně závažný a který již dosahuje takové intenzity závažnosti, že je namístě z důvodu jeho spáchání zrušit pobytové oprávnění cizince. Jsou-li tedy splněny zákonné požadavky, pro které lze přistoupit ke zrušení pobytového oprávnění v důsledku pravomocného odsouzení za páchání úmyslné trestné činnosti, je správní orgán povinen ust. § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců aplikovat. K uvedenému je však nutno zdůraznit, že zákonodárce dává správnímu orgánu při aplikaci uvedeného ustanovení určitý prostor ke zvážení vhodnosti jeho užití na daný případ a rovněž zvážení odlišností a potřeb jednotlivých případů, které jsou mnohdy diametrálně odlišné, spočívající v posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Lze sice souhlasit s názorem správních orgánů, že ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost při aplikaci ust. § 46a odst. 1 tohoto zákona zabývat se posuzováním přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce, avšak není namístě opomenout, že Česká republika je vázaná Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž čl. 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce a povinnost zvážit přiměřenost dopadů každého rozhodnutí do těchto práv vyplývá přímo z této Úmluvy.
13. Uvedený názor soud je podpořen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, kde se uvádí, že „*V otázce posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatele se Nejvyšší správní soud s městským soudem ani s žalovanou neztotožňuje. Napadená rozhodnutí vycházela z toho, že zákon o pobytu cizinců v případě rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) posouzení přiměřenosti výslovně nepožaduje, a proto jej nebylo třeba provést, avšak zcela opomněla článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. srpna 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 - 30). Veřejná moc tak může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout, pouze pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli.*“.
14. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Podle čl. 17 Směrnice státy berou náležitě v úvahu povahu a pevnost rodinných vztahů dotyčné osoby a dobu trvání jejího pobytu v členském státě, existenci rodinných, kulturních a sociálních vazeb se zemí původu v případě, že bylo odejmuto povolení k pobytu.
15. K užití čl. 8 Úmluvy se vyjadřoval Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016 - 53, takto: „*[p]odmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o*

zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy; takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Uvedené znamená, že pokud stěžovatel v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Na tomto závěru nic nemění ani nový odstavec 3 § 174a zákona o pobytu cizinců, jenž byl do tohoto ustanovení doplněn s účinností od 15. 8. 2017.“ (zvýraznění doplněno krajským soudem). Uvedené závěry lze přiměřeně vztáhnout také na zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny podle § 46a odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců.

16. Žalobkyně v průběhu řízení namítala, že dopady rozhodnutí do jejího života nejsou přiměřené a že se těmito skutečnostmi mají správní orgány zabývat. V daném případě se však správní orgány přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně nezabývaly, neboť měly za to, že tuto povinnost nemají. Tento názor v návaznosti na výše uvedené neobstojí a je nutné jej považovat za mylný. Pokud se správní orgány při rozhodování nezabývaly přiměřeností dopadů rozhodnutí do života žalobkyně, jedná se o zásadní vadu, a je proto nezbytné vyhodnotit jako důvodnou námitkou žalobkyně, že správní orgány pochybily, pokud se přiměřeností dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života nezabývaly.
17. Dále je nutno konstatovat, že, při testu proporcionality mezi veřejným a soukromým zájmem, správní orgány odkazovaly celkem nepřiměřeně na situace, které nebyly natolik obdobné, aby se daly na případ žalobkyně užít. Žalobkyně se dopustila přečinu, za který jí byl uložen podmíněný trest v délce 6 měsíců, avšak žalovaná odkazovala na judikaturu, která se vztahovala na případy, kde byly cizinci odsouzeni k nepodmíněným trestům odnětí svobody v délce trvání 6 let apod. V tomto směru vyhodnotil krajský soud argumentaci žalované za nepřijatelnou.
18. Závěrem lze uvést, že pokud dochází ke zrušení povolení k pobytu cizince z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání trestného činu, správní orgán je povinen, pokud to cizinec namítá, zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, i když zákon o pobytu cizinců to výslovně nežádá, avšak na posouzení přiměřenosti je nutné provést v návaznosti na čl. 8 výše uvedené Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
19. Jelikož správní orgány v daném případě posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobkyně neprovedly, je správní řízení zatíženo vadou, a soud shledal žalobu z těchto důvodů za důvodnou a přistoupil ke zrušení rozhodnutí žalované ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně i ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve smyslu ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
20. V dalším řízení se správní orgány zaměří na posouzení přiměřenosti dopadů jejich rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně tak, aby bylo jejich rozhodnutí v souladu s výše uvedenými závěry krajského soudu. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Náklady řízení

21. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na

náhradu nákladů řízení před soudem ve výši 4.114 Kč, které důvodně vynaložila, proti žalované, která ve věci úspěch neměla. Žalobkyně v přípisu ze dne 28. 11. 2019 navrhla, aby jí soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši pouze jednoho právního úkonu a jedné náhrady paušálních výdajů, to vše zvýšené o daň z přidané hodnoty. V návaznosti na to je žalobkyni přiznaná náhrada nákladů řízení představována odměnou za právní zastoupení žalobkyně za 1 úkon právní služby ve výši 3.100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. b) ve spojení s ust. § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb], a jednou náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %.

22. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. *per analogiam* ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 13. 11. 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu